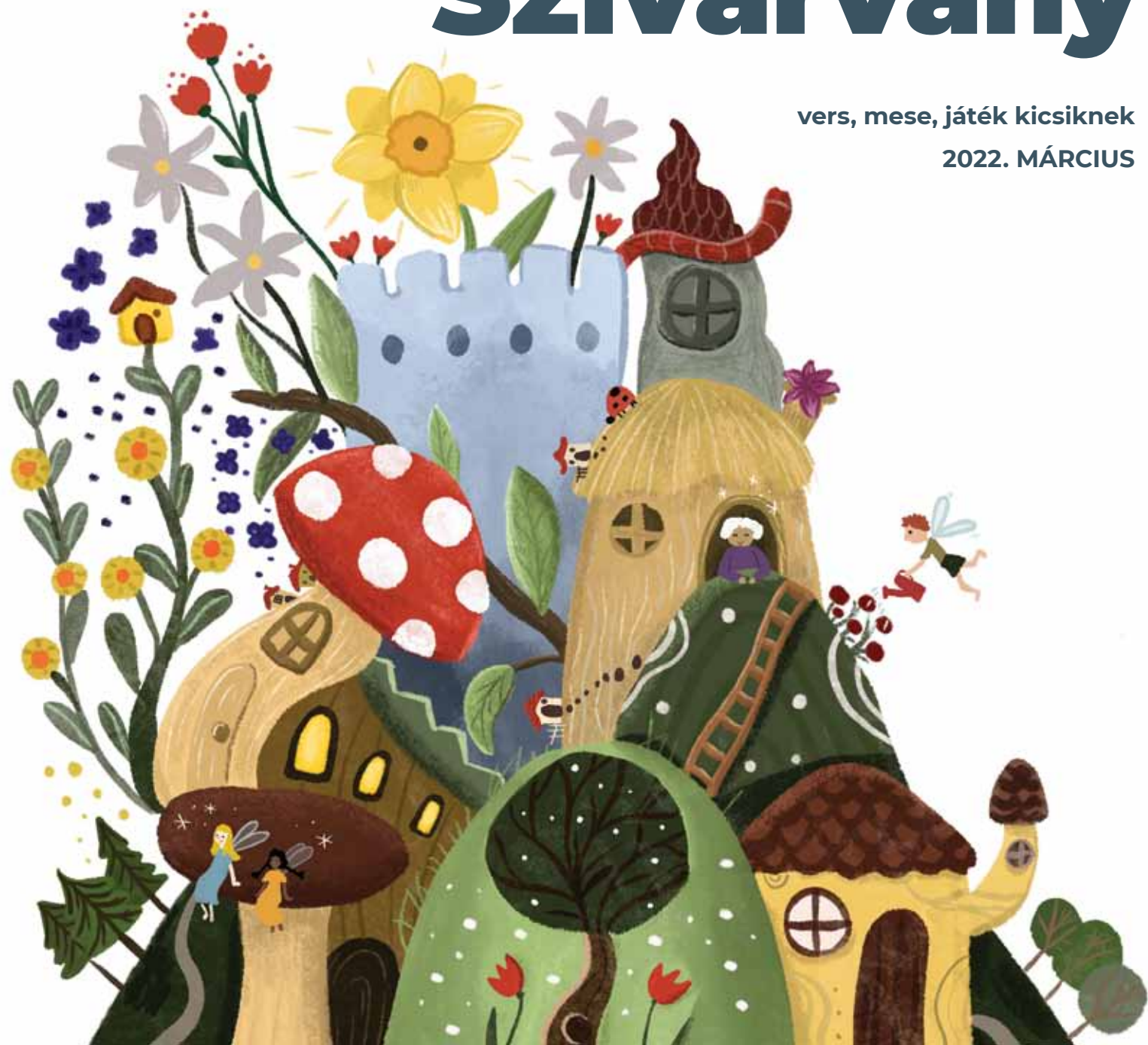

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek

2022. MÁRCIUS

4

6

20

22

24

26

CÍMLAP: SZUCHER ÁGNES

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIII. évfolyam, 451. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • Telefon: 0264418001

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ, RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

Rajzold le, mit szeretsz a szabadban játszani!

BAK SÁRA rajza

CSEH KATALIN

Pók- család

Szorgalmas pókszülők
s két szép pókgyerek
hálót szőnek tüstént,
a kedvük remek.

Remek a kedvük,
tüstént hálót szőnek,
ha kész a remekmű,
vígán gyönyörködnek.

Gyönyörködnek vígan:
pompás ez a háló!
Elhagyjuk a konyhát,
vár minket a háló.

KISS LEHEL

Bogarak

Mocorognak, ugranak
– végre rájuk süt a Nap!
Zsizsegnek és zümmögnek,
összeállnak felhőnek.

Zimm-zumm-bzzz!
Szétrebbenek, visszamásznak,
szárnyuk feszül, mint a vásznak,
s máris messze járnak újra,
elszállnak, a hegyen túlra.
Egy bukfenc, és itt vannak.
Örülnek a tavasznak.
Zimm-zumm-bzzz!

HÉTVÁRI ANDREA

Meseváros

Meseváros teteje
nefelejccsel van tele,
a napsugár sárga nárcisz,
tulipános a padlás is.

Fehér jázmin fent a felhő,
a kéményből liliom nő,
ibolyás a zivatar,
virágszőnyeg betakar.

Kosárszámra nő a rózsa,
akad mindig locsolója,
serénykednek a tündérek,
de jó látni ennyi szépet!

BALEY ENDRE

Pipitér

Sárga-fehér pipitér
hangyanépnek éig ér,
ha az egér két lábra áll,
szirmaihoz épp felér.
Hasát veri a macskának,
csiklandozgat rókalábat,
zsiráf főnről nem láthatja,
takarja a felhővatta.
Sárga-fehér pipitér;
méhecskéknek repülőtér.

SZŐCS MARGIT

Az eltolható birodalom

Jónás, a bálna

Az Ertolható Birodalom tengerének legcsendesebb lakója egy kék színű halacska volt. Hónapok óta feküdt a kád peremén anélkül, hogy bárki is kíváncsi lett volna rá.

A többi játék közönséges gumihalnak nézete. Ám az egyik fürdőzés alkalmával Mati szeme megakadt rajta. A kislány kezébe vette, és megkérdezte tőle:

– Miért ülsz folyton a parton? Miféle hal vagy, hogy nem szeretsz vízbe merülni?

– Nagyon is szeretek. Emlékeim óceánjában úszkállok – mondta a hal.

A játékok értetlenül hallgatták.

– Em-lé-ke-id ó-ce-án-já-ban?! – rikoltotta Zelmira, a papagáj. – Ki hallott még ilyet? Hihhi. Még a tollaim is nevetnek ekkora szá márságon.

– Hu-hu-hu. Azért ül a száraz parton, mert a vízben úszkál – huhogta Rézi, a bagoly, a lavór-csónakban himbálózva.

– Ne csúfoljátok! – mondta Mackó. – Aki nek emlékei vannak, az nem akárki. Ha valaki ráadásul emlék-óceánban úszkál, az megérdemli, hogy meghallgassuk. Ki vele, ki vagy te, halacska?

– Igazából nem hal vagyok, hanem bálna. A nevem Jónás – mondta a gumihal.

– Tényleg nem akárki: a nagyotmondás bajnoka – gúnyolódott Zelmira.

– Bálna? – csodálkozott Mati. – A bálna akkora, mint egy hajó.

– Tudom. Én is akkora voltam. Akkoriban cethalnak neveztek. Ember is lakott bennem, Jónásnak hívták, az ő nevét viselem – mesélte a hal.

A játékok elkerekedett szemmel hallgatták. Mackó többször is megvakarta a fejét. Ez nála a mély gondolkodás jele volt.

– Ember is lakott benned? – álmétkodott Brúnó, a nyúl.

– Igen, a gyomromban.

– Tán csak nem eszel embert? – komorult el Mati.

– Dehogyan! Egy hajóról dobták a vízbe, vihar volt, nem tudott úszni. Megsajnáltam, és hamn, bekaptam. Azt mondta, Ninivébe szeretne menni. Három nap múlva, amikor elértük a szárazföldet, kiköttem a partra – mesélte Jónás.

– Rendes volt tőled – ismerte el Picur, az elefánt.

A birodalom lakói nem hallottak még ilyen izgalmas történetet. Csodálattal néztek Jónásra. Igazi hős lett a szemükben.

– Gyere te is közénk – hívták.

– De ígérd meg, hogy nem fogsz bekapni – viccelődött Brúnó.

– Ígérem – mondta Jónás örvendezve, és Mati tenyeréről a vízbe csusszant.

– Most kétszeresen fürdesz: egyrészt emlékeid óceánjában, másrészt igazi vízben – mondta Zsóka, a fóka, és a habok közt Jónás nyomába eredt.

Amíg Matiék pancsoltak, a csónakban ringatózó Mackó versbe foglalta a Jónás történetét:

Nagy hajókkal dobálózik,
házsártos a tenger,
tajtékok közt kapálózik
előttem egy ember;
nosza, gyorsan bekapom,
három napig laktatom,
nem harapom kékre-zöldre,
kiköpöm a szárazföldre.

SEBŐK ÉVA

Tapóka és az igazság

Tapókának mindig olyan furcsa és nevetséges kérdései voltak.

– Anyu, miért nem akasztjuk fogásra az ebédet?

Vagy:

– Hogy hívnák a legyet, ha nem lenne szárnya?

Vagy:

– A fürdőkád dugója azért olyan szomorú, mert nem tud úszni?

És hasonlók. Szóval csupa olyan kérdés, amire alig lehet felelni. Az emberek nevettek, de kicsit bosszankodtak is, mert ha nem tudtak felelni, butának érezték magukat, ezt pedig senki sem szereti.

Egyetlen ember volt csak, Balamanda, a játszótéri csősz, aki mindenre meg tudott felelni, és soha semmin nem nevetett. Tapóka, ha valamire nagyon kíváncsi volt, lehetőleg őt kérdezte meg.

– Mondd, Balamanda – mert Balamandát mindenki tegezte –, van a füveknek fülük?

– Van hát – bólintott komolyan Balamanda. – Csak kisebb, mint másnak. Hiszen még a nevük is majdnem fül, csak a lö betű hibázik a végéről.

Tapókát ez az érvelés tökéletesen megnyugtatta. Másnap új kérdéssel állt elő:

– Mondd, Balamanda, miért nincs a csirke csőrén toll?

– Mert nem fázik neki a csőre – felelte Balamanda azonnal.

Milyen egyszerű! Balamanda csakugyan a világ legokosabb embere.

– Mondd, Balamanda, miért van egy pöttytel kevesebb a fehér bögrénen, mint a másikon? Hova lett az az egy?

– Elgurult. Az volt a leggömbölyűbb, és legurult róla.

– És mondd, Balamanda, miért a mankó segít a sántának járni, és nem a sánta a mankónak? Hiszen a mankó se tud egyedül járni, annak is csak egy lába van. Még megállni se tud. Elesik.

– Mert a mankó nem él, az ember meg igen. A mankó csak fából van, nem üti meg magát, ha elesik, de ha...

Balamanda nem folytathatta, mert Tapóka, a világ legszelídebb gyereke, egyszer csak dühösen kiabálni kezdett:

– Nem igaz, hazudsz, Balamanda! Hát már te is hazudsz? Mondd meg az igazat! Az igazi igazat!

Balamanda nagyot sóhajtott. Fölnézett az égre, mint aki fölfohászkozik.

– Hát mert a mankó csak azt játssza egész nap, hogy nem tud járni. De látnád éjjel, titokban! Úgy szalad, mint a nyúl! Nem kell annak segítség, dehogyis kell!

– És hogy mennek sétálni a mankók?

– Párosával, mint a gyerekek.

– Na látod, Balamanda – mondta Tapóka szigorúan –, ezt már elhiszem.

És elégedetten szaladt, szaladt, sétáló mankók, meleg csőrű csibék, guruló pöttyök között, végig a fűvön, melynek füle van.

FORRÓ ÁGNES rajza

GIANNI RODARI

A harangok háborúja

TÓTFALUSI ISTVÁN
fordítása

Volt egyszer egy háború, egy nagy-nagy, rettenetes háború. Nagyon sok katona harcolt mind a két táborban. Bergengócia csapatai itt álltak, Burgungócia csapatai ott. Éjjel-nappal szóltak az ágyúk, szálltak a lövedékek. De a háború nem akart véget érni. Bergengóciában már elfogyott a golyóbis, az ágyúk tövig koptak, és nem volt több bronz, hogy ágyút öntsenek.

A bergengóc hadak fővezére, Dirrdurbele Terringette vezérfőaltábornok megparancsol-

ta, hogy az ország összes tornyából eresszék le a harangokat, mindet olvassák össze, és öntsenek belőle egyetlen hatalmas, rettenetes ágyút, amelyik egyetlen lövéssel legyőzi az ellenséget. Amikor elkészült, a vezérfőaltábornok elégedetten dörzsölte a tenyerét.

– Ha az én ágyúm egyet lő, az ellenség egyenest a holdba repül!

Az ágyút, amelynél nagyobbat még nem látott a világ, kilencvenkilenc tüzér irányította a burgungócokra. Az egész bergengóc sereg vattát tömött a fülébe, hogy a rettenetes robbanás be ne szakítsa a dobhártyájukat. Dirrdurbele Terringette harsány hangon vezényelt:

– Tűz!

A fő-fő tüzér megnyomott egy gombot, és abban a szempillantásban iszonyatos zúgás töltötte be a csatateret:

– Bim-bam! Bim-bam!

A bergengóc katonák kivették a fülükből a vattát, mert azt hitték, rosszul hallanak. Addigra már kilencvenkilencfelől hömpölygött a hatalmas visszhang:

– Bim-bam! Bim-bam!

– Tűz! – üvöltötte másodszor is a vezérfőaltábornok. – Ezer ördög és pokol! Tűz, ha mondom!

A fő-fő tüzér másodszor is megnyomta a gombot, és hegytől he-

gyig, völgytől völgyig megint csak betöltötte a csatateret a hatalmas harangzúgás.

– Bim-bam! Bim-bam!

Mintha Bergengócia összes harangja egyszerre szólalt volna meg! Dirrdurrbele Terringette rettenetes dühében a haját tépte.

Pillanatnyi csend támadt, és ekkor a csatater másik oldaláról, az ellenség felől óriási harangzúgás hallatszott:

– Bim-bam! Bim-bam!

Mi történt?

Semmi több, mint hogy báró Bumbum Mordizomadta vicenagygenerálisnak, a burgungócok fővezérének ugyanaz az ötlete támadt, és Burgungócia összes harangját beolvasztatta, hogy egy nagy-nagy, irtózatosságyút öntsenek belőle, amilyen még nem volt a világon.

– Bim! Bim! – zúgott a bergengóc ágyú.

– Bam! Bam! – dördült rá a burgungócok ágyúja.

És mindkét sereg katonái kiugráltak a sáncok mögül, egymás felé futottak, összeölelkeztek és boldogan rikkantották:

– Harangszó! Ünnepelejünk! Kitört a béke!

Dirrdurrbele Terringette vezérfőaltábornok és Bumbum Mordizomadta vicenagygenerális rettenetes mérgében autójába ugrott. Mindketten szédületes sebességgel hajtottak messze-messze a csatateréről. Már az utolsó csepp benzinük is elfogyott, de a harangszó még mindig a fülükben csengett.

CSILLAG ISTVÁN rajzai

Az égszínkék ingecske

Német mese

FAZEKAS LÁSZLÓ átdolgozása

Az anya odakint üldögélt a mezőn, mellette újszülött csecsemője. A pici aludt, de hamarosan fel fog ébredni, és az anya olyan szegény volt, hogy még egy kis ingecskét sem tudott ráadni.

Szomorúan pillantott föl az égre, sűrű felhők gomolyogtak odafönt.

– Ó – mondta –, esni fog, és semmivel sem tudom betakarni a picit! Bárcsak egy kis ingecske is esne az égből.

A felhők azon nyomban szétnyíltak, és a kék ég egy kis foltja bukkant elő.

– Éppen ilyen kék való gyerekingecskének – mondta az asszony, de alig nyitotta szóra a száját, a kék égdarabka az ölébe röpült.

Oly finom volt és oly vékony, hogy az asszony alig merte kézbe venni, de végül mégis csak tűt, cérnát fogott, ingecskét varrt gyermekének a selyemfinom égdarabkából.

Amikor ráadta, a pici széttárta karját, és boldogan nevetett. Az asszony boldog volt.

– Milyen különlegesen kedves és jó ez a gyerek – mondták az emberek, akik megismerték, és szívesen ajándékoztak neki mindent, amire csak szüksége volt. És mindenki, aki csak a közelébe került, elfelejtette gondját-baját, és boldog volt.

Amikor a gyermek kinőtte égkék ingecskéjét, a szél fölkapta a kék égdarabkát, és visszavitte oda, ahonnan származott. Ettől kezdve a gyermek éppen olyan közönséges inget viselt, mint a többiek, goromba vászonból, az anyja a patakban mosta, és napon szárította meg.

Mivel azonban a gyermek egyszer egy darabka kék égből készült inget viselt, egészen különlegesen jó és szerencsés gyermekké fejlődött. Bármibe fogott is, minden sikerült neki. Vidám volt és pajkos, mint a többi gyermek, de sohasem okozott fájdalmat másoknak. Így aztán mindenki szerette. Ő maga persze mit sem tudott a csodáról, ami körülvette, réges-rég elfeledte égszínkék ingecskéjét.

Nőtt, növekedett, szép lány fejlődött belőle, majd boldog fiatalasszony. Hét gyermeke

született, és mindegyik számára hullott az égből egy kék ingecske, melyet hordtak mindaddig, amíg csak ki nem nőttek. Ennek a hét gyermeknek ismét lettek gyermekei, és azoknak is lettek gyerekei, és így tovább és így tovább...

Az emberek gyakran pillantanak föl a szürke, gomolygó felhőkkel borított égre, és a felhők néha szétnyílnak, és a kék ég egy kis foltja bukkan elő mögülük.

– Éppen ilyen kék való gyerekingecskének – mondják az emberek, és abban reménykednek, hogy a kis kék égdarabka valahol egy anya ölébe hull, hogy inget varrhasson belőle kicsinyének.

Egészen bizonyos vagyok abban, hogy közületek is többen viseltek pici korukban ilyen ég-színkék ingecskét, ha most már nem is emlékeztek rá.

SZABÓ ZELMIRA rajza

A muzsikáló ezüstkecske

Magyar népmese

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy muzsikaszereető öreg király. Építtetett egy palotát. Olyan szép lett az a palota, hogy mindenki csodájára járt. A király nagyon féltette, éjjel-nappal egy katonával őriztette a csodaszép palotát.

Állt, álldogált a katona a ház előtt egy hideg téli éjszakán. Elgondolta, hogy de jó is ezeknek a nagy uraknak! Míg a szegény ember kívül fagyoskodik, ők a meleg házban jól betakaróznak. De hát mit csinálhat a szegény ember? Ha neki az ura, a király azt mondja, kint álljon a hidegben, hát kint áll.

Néha összedörgölte a kezét, mert fázott a szegény katona, de csak annyit ért az, mint ha meg sem tette volna. A holdvilág sütött szépen, a hó meg csikorgott-nyikorgott a katona lába alatt. Elgondolta most a katona megint, hogyha a király volna itt az ő, ő maga meg a király, akkor bizony ő aludna a jó helyen, s helyette a király fagyoskodna. Gondolt egyet a katona.

Tudja meg mindenki, hogy mi a szegény ember baja! Elővett egy darab szentet, s felírta nagy betűkkel a palota falára:

*Akinek pénze van, az mindent megtehet,
Akinek pénze nincs, semmire se mehet!*

Reggel meglátták a falon az írást. Mindjárt elővették a katonát: ki tette? Ő, szegény mit tehetett, vállalta, hogy ő firkálta össze a falat. Viszik a király elé. Mondja neki a király:

– Egyszóval neked csak a pénz hiányzik?

Feleli bátran most már a katona:

– Az, fölséges uram!

– Akkor meghalsz! – mondja erre a király.

De a királynak nagyon megtetszett az egyenes válasz, meg a bátor katona. Kegyelmet kért neki.

– Jó – mondta a király. – Én nem bántom. De majd magától a pénztől kap leckét a szemtelenségéért!

Volt a királynak a palota mellett egy nagy kertje. A király annak a végébe falaztatta be a katonát, egy kamrába, a kőkerítés alá. És amiért arra panaszkodott, hogy neki semmi pénze nincsen, adott neki oda temérdek ezüstpénzt. Hogy mulassa magát, most már megvan mindene!

A királylány elszomorodott. Mit tegyen?

Volt a városban egy aranymíves. A lány attól kért tanácsot. Az aranymíves szegény volt. Éjszaka elment oda, ahol a katonát befalazták. Lyukat fúrt a kőkerítés falán, s beszólt a katonának, hogy adjon neki a pénzből, ő majd viszi érte neki minden nap ételt. A katona beleegyezett. De a lány csak tovább tanakodott, hogyan engesztelhetné meg az apját. Végre rájött.

Az aranymívessel mind elhordatta a kincset. A befalazott katona így nem halt éhen, sőt egészen tűrhető sora volt. Az aranymíves otthon a sok ezüsből egy kecskét csinált. Mégpedig olyant, hogy

belül üres volt, egy ember bele tudott ülni. Ráadásul a kecske olyan szépen tudott muzsikálni, hogy ha azt valaki meghallotta, minden baját elfelejtette. A mester kibontotta a katona kamrájának a falát, s odaadta neki az ezüstkecskét, hogy ha megunja magát, muzsikáljon vele. De főleg akkor muzsikáltasson vele, ha kamrája fölött a király lépteit hallja.

Muzsikálgatott is a zenélő kecskével a katona.

Egyszer a király, ahogy sétálgatott a kertjében, hallott valamit: mintha valami szép muzsikaszó jönne valahonnan. Nézegetett a király erre is, arra is, de csak nem tudta kitapasztalni, honnan jön a szép zene.

Másnap a lányával meg a miniszterével ment ki a kertbe. A katonának ott lent a föld alatt, a kamrában épp jókedve lehetett, mert ugyancsak megzendítette a kecskét.

BAK SÁRA rajza

Melyik kis rajz része a nagynak?

Ide ragaszd!

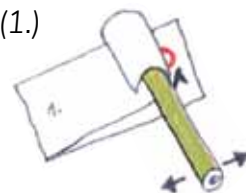
2.

1.

A két lapocskát vágd ki, és ragaszd egymásra a jelzett helyen. A felső (1.) lapot csavard a ceruzára, és jobbra-balra húzogatva mozgasd! A katona táncolni fog.

– No, most már kiderítem, honnan jön és mi ez! – mondta a király. Nézte a helyet, de azt régen elfelejtette, hogy volt egy katonája, akit éppen ide falaztatott be, amiért a palotát befirkálta. Mégis felásatta a földet, ahonnan a muzsikaszót hallotta.

Ástak, ástak, egyszer csak ráakadtak a gödörre, aztán a föld alatti kamrára.

De a kamrában most csak az ezüstkecske volt. Abból dőlt a nóta, amikor kiemelték, de úgy, mint az eső az esősákból.

Fogta a király a zenélő kecskét, bevitte a szobájába. Nézegették előlről is, hátulról is, de csak nem tudták, miképp s hol szólhat benne az a gyönyörűséges muzsika. Nagy keresés után vette észre a király, hogy a kecske hasán egy helyen kulcslyuk van. Próbálták nyitogatni, de nem volt hozzá kulcsuk. Elhívták az aranymívest. Az aztán kinyitotta, amikor ráparancsoltak.

A kinyitott kecskéből egy katonának lépett elő.

– Ki vagy? – kiáltott rá a király.

A katona rögtön vigyázzba vágta magát.

– Felséges uram, én vagyok az, akit felséged befalaztatott, mert

a palota falára azt írtam, hogy a pénz minden. Nem volt igazam.

A király kezét fogott vele.

– Hát mi ér annál is többet? – kérdezte.

A katona megnézte az aranymívest, aki neki enni hordott, s azt felelte:

– Másodszor az, ha az embert megsegítik!

– És először? – kérdezte a király csodálkozva a furcsa válaszon.

A katona szeme most a királykisasszonyon állapodott meg. Ezt felelte:

– Először, ha az embert szívvel megszeretik.

A királykisasszony nagyot pirult, de a király annál nagyobbat nevetett a katona talpraesettségén. Most értette csak meg, mi történt. Gondolt ő is erre egy okosat.

Azt gondolta, hogy azon nyomban a katonának adja feleségül a lányát. Rögtön meg is tartották a lakodalmat. Muzsikásokat nem kellett hívni, az ezüstkecske muzsikált, három nap, három éjjel, de még azután is egy délelőtt.

KARDA ZENKŐ rajzai

LÁSZLÓ NOÉMI

Aki hajnalban legény

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvar. Ennek az udvarnak a végében állt egy göcsörtös cseresznyefa. Annak az árnyékában élt Hangya mama, tíz gyermekével. Egy hűvös tavaszi reggelen Hangya mama bosszúsan toppantott a konyhában.

– Mi lesz, hétalvók, kihűl a bundáskenyér!

Prímusz rohanva érkezett, kuporogva fűz-te bakancsát az előszobában, zihálva bújt sárga kabátjába.

– Jaj, mama, elkések! Adj egy szeletet kézbe, s már itt se vagyok! Tíz perc múlva kezdődik a sakkör!

Szekunda és Terca hosszú vászonruhában libegett a háló felől.

– Mama, kérlek, tűzd meg a kontyom – ri-mánkodott Szekunda.

– Mi csak egy csésze kakaót kérünk – fontoskodott Terca. – Kóruspróba lesz, tele has-sal nem lehet énekelni!

Kvartusz és Kvintusz lábszárvédősen, fejlámpával, hátizsákkal felszerelve óvakodott ki a házból.

– Hová, hová, jómadarak? – kérdezte Hangya mama. – Hát reggelizni ki fog?

– Nem ehetünk, barlangászni megyünk. Lemaradunk a buszról! Pakoltunk magunknak uzsonnát az este, azt reggelizünk majd! – hadarta Kavartusz.

Kvintusz hevesen bólogatott hozzá.

– Mama, ma én is szendvicset reggelizem! Madarat számlálni megyünk az osztállyal, negyedórám van odaérni! – lihegte Szexta, és már fordult is ki az ajtón.

A konyhára, előszobára síri csönd ereszkedett. Hangya mama nézett jobbra, nézett balra. Sehol senki. Az előszobában csönd. A fürdőben csönd. A nappaliban csönd, a hálóban csönd. Hangya mama lenyomta a kilincset, szelíden, de határozottan benyitott a gyerekszobába.

– Hát veletek mi történt? – kérdezte a földön kupacban szundikáló négy, kisebbik gyermekétől.

– Hullafáradtak vagyunk, hajnalban hadakoztunk! – vinnyogta Szeptimusz.

– Nem tudtunk aludni! Felkeltünk. Mi voltunk a forradalmi sereg! – magyarázta Nónusz.

– Mi Decimával megint az oroszok voltunk – sóhajtott Oktáva.

– De legalább levertétek a forradalmi sereget, nem? – kérdezte Hangya mama.

– Nem, mama – mondta Decima. – A forradalmi sereg győzött!

– Mindig a forradalmi sereg győz! – ordította Nónusz.

– Sajnos nem mindig, kisfiam – rázta a fejét Hangya mama. – Errefelé általában az oroszok győznek!

– De mi felöltöttük paplanmenténket, mérszen vágtattunk a csatába, és megnyertük az ütközetet! – mondta Szeptimusz, fakarddal hadonászva.

– És hogy nem ébredtek föl a többiek? – kérdezte Hangya mama.

– Nagyon vigyáztunk, néma csatakiállást alkalmaztunk – suttogta egy csappantyús pisztolyt forgatva Decima.

– És lábujjhegyen rohantunk a forradalomba – mondta, párnáját zászlóként lóbálva, Oktáva.

– Mama, hadd szundizzunk még! Teljesen kinyúltunk, megerőltető volt a forradalom – könyörgött Nónusz.

– Aki hajnalban legény, legyen reggel is legény! – rikkantotta Hangya mama. – Talpra, magyar, vár a kihűlt bundáskenyér. Aki nem reggelizik, ebédet sem kap!

– Rosszabb vagy, mint az oroszok! – mondta Szeptimusz. Azzal a két borzas sereg ásítózva vonult a konyhába reggelizni.

JÁNOSI ANDREA rajzai

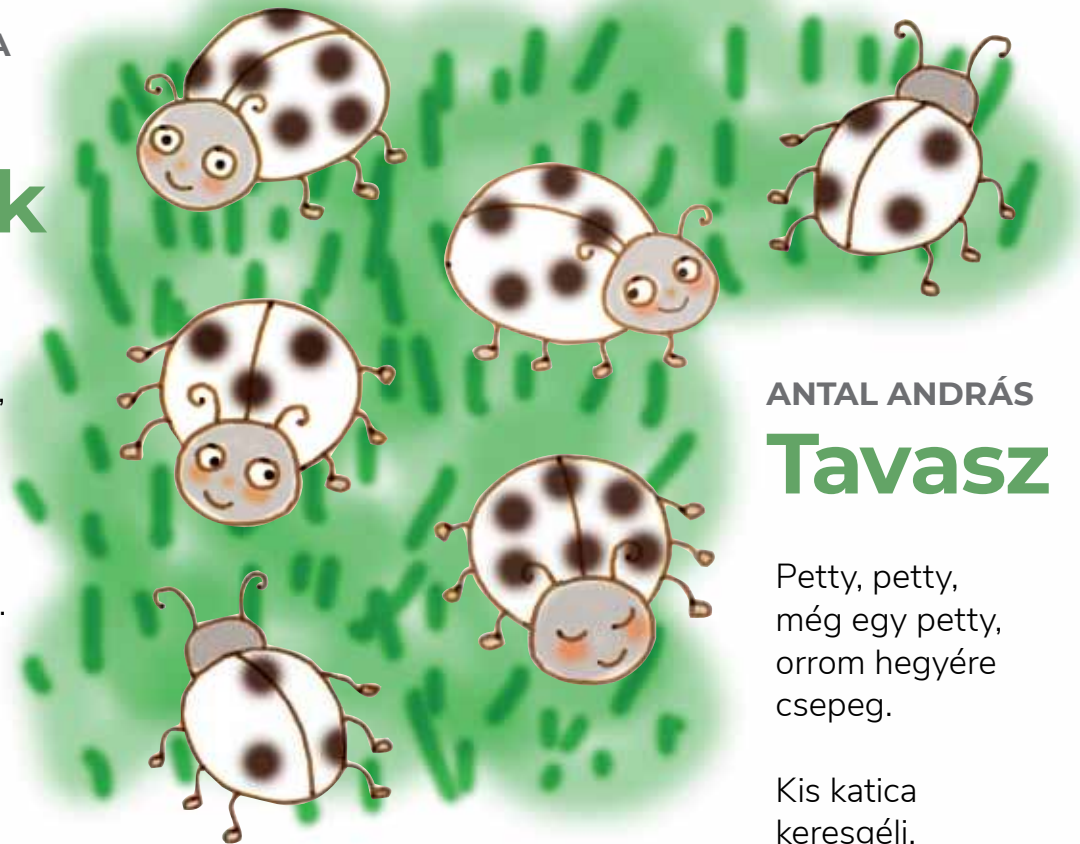
BERTÓTI JOHANNA

Katica- bogarak

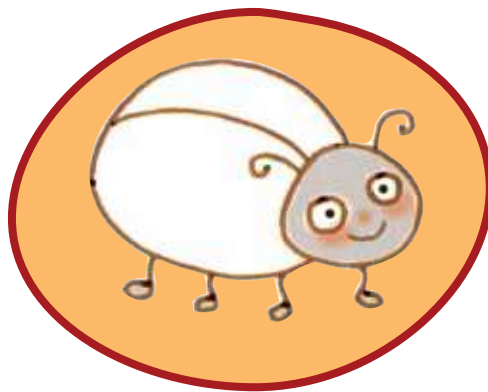
Mindegyik katicát
Katicának hívnak?
Ma megláttam egyet,
és megszólítottam.
Kérdeztem, ráér-e,
s az ujjam begyére
repült kecsesen és
szerfelett nyugodtan.

Kiderült, Katica
mind a lány katica,
a fiúkat pedig
Lacikának hívják,
de az összes egyed
kap még plusz egy nevet,
mikor megszületik,
s van nagy öröm, vígság.

Aztán megkérdeztem,
mi a teljes neve,
mert mitagadás, ez
érdekelt rendkívül.
– Nem Ida, nem Ica,
Tavaszi Katica,
s azért születtem: a
tavaszt adjam hírül.

Amelyik katicabogárnak hat pöttye van,
ősszel mehet iskolába. Színezd ki őket.

ANTAL ANDRÁS

Tavaszi

Petty, petty,
még egy petty,
orrom hegyére
csepeg.

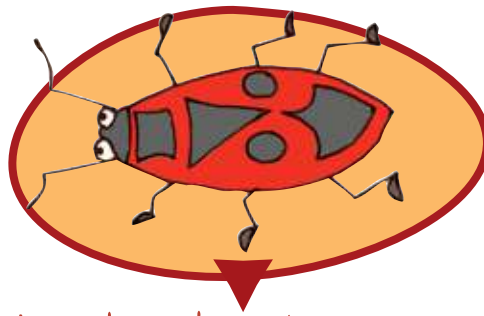
Kis katica
keresgéli,
gyorsan megyek,
szólok néki:

ha még egyszer
erre szállsz,
pettyeidre
jól vigyázz!

Rajzolj annyi pöttyöt
ennek a katicának a
hátára, ahány éves vagy.

...-bogár. Így is hívják a képen látható bogarat. Egészítsd ki a hálóban a hiányzó betűket.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Bogaras vers

Fura szerzet a bogár,
hidegben rendre kivár,
tavasszal feléled,
követi a lépted,

ott zümmög füled mögött,
hoppá, szemedbe szökött,
ajaj, a talpad alatt
iszonyú gyorsan szalad.

Ha kedve víg, röppen,
csúszik, mászik, szökken,
vigyázz rá, törékeny, gyenge,
ne csapd tenyeredbe!

1▶	B			A	
2▶	D				ZS
3▶	K				C
4▶				LY	
5▶	H			GY	
6▶	CS				

MÜLLER KATI rajzai

Kukucsi nyomoz

Vándormadár és vadvirág

Szép, tavaszi reggelre virrad. Ez nagy-szerű hír, mert Kukucsira fontos feladat vár a mai napon: hoz-zálát a tavaszi nagytakarításhoz. Sepreget, port töröl és rendet rak a kamrájában, ahol a téli elemózsia lassacskán elfogyni látszik. Kitarja az ablakot, hogy a napsugarak bejut-hassanak és felfrissítsék otthonát. Dolga vé-geztével kedve támad egyet kirándulni a napsütésben.

A tavasz hírnökei, a hóvirágok egyre-más-ra bújnak elő a földből. Ilyenkor, mikor még a lombkorona nem árnyékolja be a talajt a nap-sugarak előtt, számtalan tavaszi növény szí-nesíti az erdőt. A hóvirág mellett jó néhány kis hírnök előbújt már. Kukucsi szereti a tava-szi kirándulásokat. Mindig boldogan keresi az első májvirágot és csillagvirágot. Nincs is na-gyobb öröm annál, amikor rájuk bukkan.

A keltikéknél azonban óvatos, ott mindig sok poszméh döngicsél, és nem akarja őket megzavarni. Ébrednek az erdő és a termé-szet. Egyre több a mozgás. A legyek és mé-hek felváltva napoznak és szállnak a virágok körül. Zümmögésük messzire hallatszik. Most azonban más zajra lesz figyelmes Kukucsi. Úgy tűnik, Vince is errefelé kirándul.

Ahogy közeledik, csokor hóvirágot lát a kezében. Kukucsinak elkerekedik a szeme.

– Vince, nem szép dolog az erdőben nyíló hóvirágot letépni! Inkább szedj hóvirágot ná-lam, a kiskertben. Az erdei virágokra nagyon kell vigyázni, azoknak itt, az erdőben a helyük!

Vince mosolyogva bólint Kukucsinak, és megfogadja, hogy ezentúl nem bántja az erdei virágot, inkább csak gyönyörködik benne.

A tavasz azonban nem csak virágokat hoz: lassan-

ként visszatérnek a vándormadarak is. Elsők között érkeznek a gólyák, Gedeonnal az élen. Kukucsi régi barátként köszönti Gedeont, aki hosszú utat tesz meg Afrikából hazafelé. Most csak kutyafuttában köszönnek egymásnak, mert Gedeon már repül is tovább a párja után, hogy felkeressék régi fészkeiket.

Bár látni nem látja őket, Kukucsi tudja, hogy időközben nem csak a fehér gólyák, de a fekete gólyák is visszaérkeznek fészkeikbe.

Őket csak messziről lehet látni, nem igazán keresik a társaságot.

A közeli nádas partján a nagy kócsagok épp hosszú útjukat pihenik ki. Kukucsi nem akarja zavarni őket, úgyhogy továbbmegy. Megy-mendegél, aztán megpillantja kiskertjét és mögötte a házikóját. A nap lassan nyugovóra tér, Kukucsi pedig hazaér.

májvirág

csillagvirág

keltike

hóvirág

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Kösd össze a virágokat a párjukkal,
majd színezd ki őket!

Madárváró március

5-5 lapos kavicsra katicát és méhecskét festetek. A játéktábla tároló zacskó is egyben. Az nyer, aki elsőnek kirakja három kavicsát egy sorban.

A beporzók fontosságára figyelmeztetnek a dobozkarton alapra ragasztott, fapálcikára tűzött méhek, darazsak.

Kisebb és nagyobb körökből hazaérkező gólyacsapatot állíthatsz össze, ha a ragasztást rajzzal egészíted ki.

Zakariás Lili,
Kolozsvár

Bunău Irén árpádi tanítványai gólyás, fecskés kollázsokat készítettek.

Hóvirággal teli kosár **Kőrösi Mária** szalárdi osztályától.

**Oláh
Kata,
Zilah**

Nagyváradon, a Szent László óvodában, **Takács-Kajó Brigitta** csoportjában hagymával és piros paprikával díszített, ehető kokárda készült kenyéértésztából.

Pinti Zsanett
Kézdiszárzapatokról küldte a ceruzahegyzék-ruhás királylányt.

Márciusi ablak **Csurka Tünde** osztályában, a nagybányai Németh László Líceumban.

Fodor Emőke és **Juhos Helga** tanítványai Szamosújváron krepp-papír darabokat vizes ecsettel nyomkodtak benedvesített lapra, majd másnap eltávolítva azokat, a színes felületre hajtogatott hóvirágokat ragasztottak.

**Nagy
Bella Alíz,
Nyárad-
szereda**

Csipike postája

Szervusztok, kedves barátaim!

Túléltük a hideget! Remélem, mindenki sokat sétál, ugrál vagy üldögél a napsütésben, amikor csak teheti. Számoljatok madarat, katicát, méhecskét, és írjatok, rajzoljatok nekem, ha időtök engedi!

Melyhez hasonló jókat: Csipike

Szabó Linda,
Zabola

Siegel Abigail,
Hadadnásdas

Szabó Szabolcs,
Szilágybagos

Molnár Feri Mátyás,
Magyarlapád

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapodra!

Kovács Nóra,
Lázári

Deák Lilla, szilágyfőkeresztúri olvasónk,
Csepei Ibolya tanítványa.

**Veres Ádám-
Eduárd,**
Zilah

A nagy család

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy család. Abban a nagy csizmaszerűségben volt a házuk. A szivárvány mindenkinek a kedvence, mert csodaszép színek vannak benne. Lakói neve: Marci, Peti, Noémi, Anita, Anikó, Attila. Ők egy nagy család voltak, a házban éltek. Sokat voltak az udvaron.

Jenei-Szenner Emőke-Szende nagyernyei tanítványainak kedvenc újsága a Szivárvány.

Brassóban, a 15-ös iskolában, **Szász Edit** tanítványai minden kézimunkát elkészítenek lapunkból.

TÁMOGATÓINK

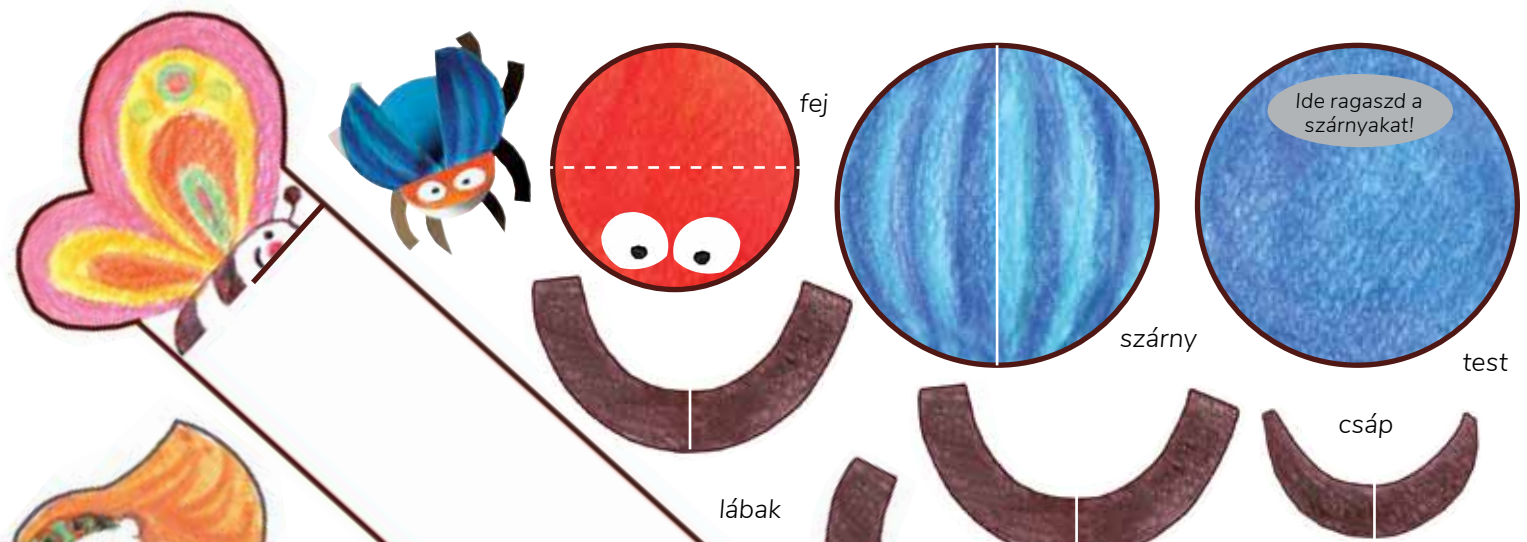
nka
Nemzeti Kulturális Alap
Szócs Margit meséjét
támogatta.

Ára 6 lej

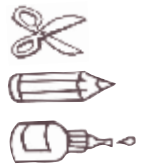

Nózi és Nudli sűtkérezik

A bogár testét, fejét, lábait, csápját, szárnyát vágd körbe!
 A lábakat, csápot, szárnyat vágd félbe, a fehér vonal mentén. A lábakat a test alsó részére ragaszd, a szárnyakat felül.
 A fejet hajtsd kettőbe, úgy, hogy a szemek kívül kerüljenek!

Vágd körbe a lovat, lyukasztóval vágd ki a spárga helyét!
 Parafa-korongot fűzz a spárgára! A lovast is vágd ki. Ha a két csizma közt bemetszed a láb vonalát, lóra is pattanhat.
 A hátoldalára rajzolhatsz más lovast.

Pillangó-karkötő lesz belőle, ha kivágod, a jelzett résznél bevágysz, és összeilleszted a pillangó két felét.